

edícia básni
Annie Kollar

ženskost'

edícia fotografií
Henrieta Oliver

Každý jej prameň vlasov poznáš, tá ich vôňa ťa stále láka,
ten jej vánok pier ťa stále k nej unáša.
Letný vánok, ktorý jej leží na perách,
obdivuhodné čo vidíš na jej pehách.

Ženskost'

Ženskosť

Keď si pri mne nahá pozerám na teba ako obraz,
ráno si nájdeš na stole môj odkaz.
Pravdepodobne v ňom bude stáť,
že si jedinečná a že máš iba do krás rásť.

Ženskosť ktorú v sebe máš a každým slovom ma objíma,
tá ktorá ma po nociach do bezvedomia ma krásou opíja.
Nechám ti odkaz, že tá ženskosť je krásna,
že nikdy nebudeš pre mňa ľahostajná a vlažná.

Lebo neha, úprimnosť srdca a telo to ťa vystihuje,
lebo ti zvláštnosť ženskosť pripisuje.
Poznám ťa keď zúriš, plačeš, kričíš, keď sa smeješ,
si snád' neha, lásku do mňa ako do mora sa vlievaš.

Budem to k ženskosti pripisovať,
keď budeme mať spoločné priezvisko a listy spolu podpisovať.
A tak každú chvíľu pozerám na teba ako na obraz,
keď stretneš osud, že mu ďakujem to mu odkáž.

Lebo ženskosť je tá krásna vec čo v sebe nosíš,
si tak pekná keď ten nos na mňa krčíš.
Budem ti ďakovať každý deň za to,
si moja ženskosť poviem ti to stroho.

Lebo i keď máš po ránu vlasy rozhodené a kruhy pod očami,
lebo aj keď v noci kopeš nohami.
Si takou ako som vždy chcel prosto si ženskosť chodiaca,
milo usmiata a v tichosti láskou veriaca.

Óda na nohy

Tvoje nohy ma k sebe volajú a ja im neviem, nedokážem povedať nie,
aj keď to vo mne silno vri.

Dovolíš sa mi ich dotknúť, máš husiu kožu,
a mňa zas hormóny premôžu.

Som len zdravý chlap, ty máš tak krásne nohy,
zložím ti ódu na ne,
neplatím nič, nestrhnú mi za to dane.

Sladká to óda na nohy, zapalujú vo mne plameň,
lebo na ne myslím každý deň.

Ležím ti pri nohách, kochám sa a neviem sa nabažiť,
budem dobrý milenec či básnik, mám sa viac snažiť?!
Si ako nežná stvoriteľka ba možno sestra Afrodity,
dnes som moc hravý či viac nápaditý.

Strácam slová, nohy ma dostávajú, čarujú,
zdá sa, že sa dnes emócie naše spárujú.
Príliš veľa krásy, lýtka ako laň,
len sa z mojej blízkosti nevymaň.

Stehienka smiem ich bozkať,
ako kúsok tepla z nich dostať.
Moje lúbezné nohy, ležím na lopatkách ale šťastný,
som tvoj otrok slastný.

Púštna prechádzka dvoch

Keď sme naposledy púšťou prechádzali a už sme obaja nemali dych, nemali sme chuť žiť jeden pre druhého, neostával nám čas sa skryť. Bola to strašne dlhá trasa, pre oboch bez síl, chute existovať, nemali sme chute na to tábory rozdeľovať.

Vtedy si druhý dych chytila,
keď si ma lúbiť učila.

Znova a aspoň na chvíľu si mi darovala silu, celú tú púšť prežiť,
dala si mi silu, vieru, nádej aby som tomu mohol, možno v nás veriť.

Prechádzali sme tou púšťou toľkokrát, ale nikdy si nebola odhodlaná,
ty si moja, želaná.

Vietor nám kroky skrakuje a obom sa nohy podlamujú,
takto sa príbehy o dvoch rozpadávajú a znova skladajú.

Púšť, ktorá nám brala vietor z plachiet a ktorá do nás úlomky piesku do
očí zarýva,

a nás oboch túžba krutosti z temnosti zo zúfalstva zakrýva.

Už nevládzem, kolená sa mi podlamujú od únavy a zrazu rukou tvár
zodvihneš,

mám pocit, že tu nenávisť v nás, ty s ľahkosťou pohryzieš.

Chodíme každým rokom na túto púšť menom stroskotanci a stále nás
to baví,

sme tak zaľúbení a stále nás to rovnako bolí.

Ruka v ruke a cítim iba slová ako Boha prosíš, nech bojujem,

už nevládzem, hovorím tomu, že vzdorujem.

Tvoj dych ucítim, preberiem sa k životu, stále ma nepúšťaš,
o náš krásny koncový púštny koniec sa pokúšaš.
Horkosť slz ako padajú, slová, ktoré už nebudú vypočuté,
ale láska precitla a to púšť dokázala,
lebo hrdosť v nás a trpkosť, ktorú sme zbytočne živili, nám zakázala.

Unesená vlnou

Odetá v značkových veciach, ale len to jediné vo mne bolo bez nehy
a značky,
ako keby si bola bez obľúbenej hračky.
Nechala si sa zviest' vlnou kritiky a vlnou Váhu,
možno si mala chvíľu len slabú.

A tak si sa nechala zviest' tichou vlnou Váhu, ktorá má pre teba cenu,
možno práve tá mala obrovskú snahu.
Odetá a pritom nahá dušou. ktorú si na ostrove nechala,
keď si, si tú váhu vlny dnes ako cenu za odvahu prevzala.

Ležala si bez pocitu, bez o mňa, lebo si bola na druhej strane brehu,
lebo druhá strana bola bez chladu a hladu.
Cítil som tvoj pohľad a možno si niečo kričala,
a možno, že si trošku pritom za mnou pišťala.

Ležala si odetá v značkových veciach s tým krikľavým rúžom na perách,
spomínaš si, čo sme mali v našej izbe na stenách.
Boli to práve vlny, ktoré sme s citom maľovali,
bolo to zvláštne, ako keby sme sa v mori milovali.

Odetá s rúžom, ktorý tak neznášam a tebe radosť robí,
kto po nás tú trpkú jeseň solí?!

Tak ostávaš ležať na tomto ostrove a vlna ťa unáša,
tá pýcha a drzosť slova na druhú možno tretiu stranu zanáša.

Možno si zajtra ten rúž dáš znova a pôjdeš tak ako vlna tak ladne,
možno si šťastie na mňa sadne.
V tichosti zaspíš na vlne, ktorá všetko tlmí,
lebo len pri vlnách a pri vode všetko zlé prebolí.

Po bielom víne

Po ránu ostalo sucho v ústach, po bielom víne, zmätok,
dnes bude voľno pre nás, chabá útecha, možno sviatok.
Biele víno ktoré osobnosť človeka prirýchlo mení,
keď sa jedna osoba vo zviera zmení.

To trpké víno ktoré po ránu cítiť hlavne v hlave,
kto z nás dvoch prvý vstane.
Nebudeme sa pýtať čo sa stalo,
budeme sa tváriť, že to bol sen, že sa nám to len zdalo.

Nemalo to význam, chuť bieleho vína, berie nám čas a zmysel,
otázka je položená, na čo si dnes ráno myslel?!
Biele víno, neprajníkom či ba verejným nepriateľom sa stáva,
dnes sa moja myseľ trošku asi len pohráva.

Po ránu, ma navštíví prázdnota, chudoba duše ktorá sa stráca,
niet peňazí, pochabosť jedného divokého hráča.
Nepoznali sme karty, fľaše sme otvárali a nerátali s osudom,
niet posunov, nemali sme ísť príkladom.

Príbeh o bielom víne, po ktorom sa stráca viera, útecha, banujem?
Asi máš pocit, že sa len sťažujem.
Trpkosť vína, chudobná duša zlá kombinácia,
pre dnešok končí naša komunikácia.

Princezná bez korunky

Ako to v rozprávkach začína, kde bolo tam bolo, bola jedna princezná, bola veľmi milá, krehká a trochu vražedná.

Táto princezná veľa krát bola ranená ale mala jednu schopnosť, a nebola to práve zodpovednosť.

Mala silu takú veľkú, že začala si rany sama hojiť, nemusela nikomu dobrovoľne srdce topiť.

Táto schopnosť ju robila krajšou a pokojnejšou, rozveselíte ju čokoládovou myšou.

Prestala sa trápiť nad tým zlým čo sa stalo, aj keď pre ňu to veľký význam malo.

V tomto príbehu nefiguruje žiaden princ jej srdce biť prestáva, po sebe stopy princezná rýchlo zahládza.

Líši sa od iných možno práve tým, že rada pomáha, a možno sa priveľa a zlým ľuďom rady rozdáva.

Je milá a pokojná no aj princezné občas hnev cítia, a sem tam sa aj stane, že zlom kypia.

Je to žena a také občas bývajú či korunku majú alebo nemajú, ale ešte o nich niečo viem, rady sa smejú.

Je vnímavá a korunku síce nemá, lebo je iná, verí si, že život bez korunky hravo zdoľá.

